

Лазарки.

Наближаваше Великдень. Децата весело се разговаряха въ училище. Всъко разправяше, какво ново сж му приготвили за празника. Само малката Кжда слушаше съ свито сърдце. Тя нѣмаше ни майка, ни татко. Живѣеше при своя дѣдо. Старецътъ искаше да зарадва съ нѣщо внучката си, но не можеше да припечели отъ никжде нищо. Имаше за проданъ десетина кофи жито, ала нито търговци минаваха, нито цена даваха. И днесъ бѣ ходилъ да моли съ него чакъ въ града. Като се върна, Кжда запита:

— Дѣдо, ще взематъ ли житцето?

— Нѣмало цена чедо. Следъ празника — ми казаха — пакъ да заобиколя...

Кжда не заплака, ако и извънредно много да ѝ бѣше тежко. Тя не искаше да усили мжката на дѣда си.

Въ училище тя довѣри на другаркитѣ си своята мжка.

На другия день другаркитѣ ѝ се събраха у Дафинкини. Исаха да помогнатъ съ нѣщо на Кжда, но нѣмаха пари.

— Хайде да лазаруваме! — обади се Лозица.

— Наистина, да тръгнемъ изъ село да лазаруваме! Каквото съберемъ, за Кжда ще бжде.

— Добре, че се досѣти, Лозице!

— И колко весело ще бжде!

На другата сутринъ момиченцата разказаха всичко на учителката си. Помолиха я да ги научи на нѣколко лазарски пѣсни. Тя се съгласи. Заловиха се за работа.

И на Лазаровдень отъ Дафинкини рано-рано се разнесе кръшна пѣсень: